

PIATOK 17. FEBRUÁRA

15.29

Mollina mama nám rezervovala únikovú hru na jedenástu, tak sme sa s babami dohodli, že sa o desiatej stretneme na autobusovej zastávke, aby sme prišli v dostatočnom predstihu a mali čas vyplniť dotazníky a vypočítať si bezpečnostné pokyny.

Bus bol poloprázdny, takže sa nám podarilo obsadiť štvoricu sedadiel vpredu na poschodí. Tieto miesta mám najradšej, pretože z nich je super výhľad a okrem toho máš tak trochu pocit, akoby si sama šoférovala.

„Nemáte náhodou niečo na zahryznutie?“ vyhrkla som, lebo ma zrazu pochytil hlad.

„Ja mám,“ ozvala sa Poppy a vytiahla balíček pálivých čipsov.

„Paráda! Pálivé čipsy zbožňujem,“ zvolala som od radosti.

„**PANEBOŽE!**“ vykrikla z ničoho nič Jess hľadiaci z okna.

„To je Amber!“

Všetky sme vyskočili zo sedadiel a pritisli si tváre k sklu. Mala pravdu! Pred Starbucksom naozaj stála Amber s Candice a Izzy G., rozprávali sa a smiali. Všimla som si, že Amber mala znovu vyčesané vlasy do vysokého drdolu, presne ako tie dve.

„Myslíte, že idú na frappucino?“ opýtala sa smutne Poppy.

„Predtým sme naň chodievali spolu.“

„Možno,“ utrúsila Molly s rovnako sklamaným výrazom v tvári.

„Ach nie,“ zhíkla som, len čo som zbadala, ako otáčajú hlavy naším smerom. „Pozerajú sa sem.“

Bleskovo sme sa vrátili na svoje miesta a zadívali sa pred seba, akoby nič.

„Myslíte, že nás videli?“ šepala som po chvíli.

„Asi áno,“ odvetila Molly a zvrátila tvár. „Ach, teraz si budú myslieť, že sme totálne lúzerky, keď ich tu takto očumujeme.“

„Och, no a čo. Všetky predsa dobre vieme, že nijaké lúzerky NIE SME!“ vyhlásila Jess.

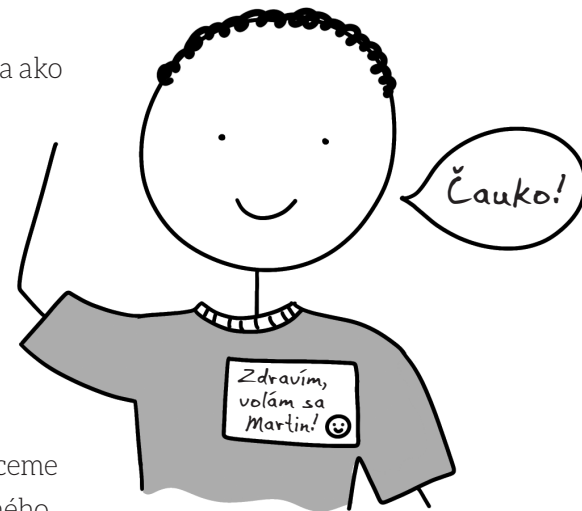
Poppy a Molly sa zatvárali, akoby o jej slovách dosť pochybovali...

Musela som Jess podržať. „Ja som napríklad oveľa radšej, že si namiesto vysedávania v nudnom Starbuckse ideme zahrať únikovku,“ prehodila som. „Uvidíte, baby, dnes to všetkým natrieme a všetky úlohy vyriešime rýchlejšie, než hocikto pred nami.“

Moje povzbudzovanie na chvíľu zabralo, ale odvážne tvrdenie, že hru vyriešime rýchlejšie než ostatní, som si mohla fakt odpustiť, lebo nakoniec malo ďaleko (**PREĎALEKO**) od pravdy...

Po príchode na miesto sme sa šli ohlásiť k pultu, kde stál chalan s menovkou, na ktorej stálo: „Zdravím, volám sa Martin!“ Martin nás pozdravil. Vyzeral milo a priateľsky

(aspoň zo začiatku) a ako prvé nám oznámil, že si môžeme vybrať z dvoch možností. Keďže sme mali na túto hodinu rezervovanú hru ako jediné, mohli sme si vybrať, či chceme unikať zo strašidelného domu alebo z vesmírnej výpravy.

Na chvíľu sme sa museli ísť poradiť. Ja som sa totiž trochu bála, že strašidelný dom bude až príliš strašidelný, lebo na nás v ňom môžu vyskakovať duchovia, lenže Poppy sa zase bála vesmírnej výpravy, lebo má klaustrofóbiu a predstava, že zostane zavretá vo vesmírnej lodi, bola pre ňu hotová nočná mora.

Snažila som sa jej vysvetliť, že hru by sme predsa nehrali v *ozajstnej* vesmírnej lodi ani v *ozajstnom* vesmíre, a mala som pocit, že moja pripomienka je celkom presvedčivá, ale len do chvíle, kým Poppy nevyhlásila, že by sme hru predsa nehrali ani v *ozajstnom* strašidelnom dome s *ozajstnými* duchmi.

Jedna nula pre Poppy!

Ostatným babám sa pozdávali obe možnosti, a tak som nakoniec súhlasila so strašidelným domom, pretože mi šlo hlavne o to, aby sme Poppy trochu zdvihli náladu. (Čím som si ako jej kamoška pripísala na konto zopár bonusových bodov, jupí!)

Pred hrou sme si museli zamknúť všetky osobné veci a mobily do skriniek, no a hneď potom sme mohli začať. Zdravím-volám-sa-Martin nám zhrnul totálne nudné bezpečnostné pokyny a oznámil nám, že len čo odomkne dvere hracej miestnosti, budeme mať na vyriešenie všetkých úloh presne jednu hodinu, a že ak si s niečím nebudeme vedieť dať rady, môžeme stlačiť tlačidlo na telefóne pri dverách a vypýtať si nápovede (čo znelo trochu ako podvádzanie).

„A čo ak sa nám z tej miestnosti nepodarí dostať presne do hodiny?“ zaujímalo ma.

„Zostanete v strašidelnom dome zamknuté už NAVŽDY,“ odpovedal Zdravím-volám-sa-Martin s (diabolským) smiechom.

„To vážne?!“ zhĺkla som.

„Ehm, nie,“ utrúsil a vrhol na mňa udivený pohľad.

„Normálne vás odomknem. Ale prehráte, to je vám hádam jasné.“

S úľavou som si vydýchla.

„Lenže my predsa nemôžeme prehrať!“ vyhlásila Molly zdesene.

Jess nahodila vážny výraz a naznačila nám, aby sme sa okolo nej zhĺkli na bojový pokrik.

„KRÁĽOVNÉ Z ÔSMEJ A NEPREHRÁVAJÚ!“ zvolali sme zborovo.

„Fajn, baby. Ste pripravené?“ opýtal sa Zdravím-volám-sa-Martin.

Z nejakého dôvodu som mu zvreskla skoro rovno do tváre:

Chudák Zdravím-volám-sa-Martin radšej ustúpil
a podráždene si počúchal ucho.

AJAJ. To som asi trošičku prehnela.

„Ach, ehm, pardon,“ ospravedlňovala sa Molly zahanbene.

„Naša kamoška je tak trochu...“

„Hej. Tak trochu...“ pridala sa Poppy.

„Je úplne v pohode. Tak čo, ideme na vec alebo čo?!“
skočila im do reči Jess.

A len čo dopovedala, Martin odomkol dvere...

S babami sme vošli do miestnosti. Bola v nej veľká tma,
ale hneď, ako si naše oči privykli na tlmené zelenkavé
osvetlenie, zistila som, že sa nachádzame v akejsi veľkej
obývačke spojenej s kuchyňou. Vyzerala veľmi staro, akoby
v dome nikto nebýval už celé roky. Steny pokrývala plesen
a zo svetiel a okien viseli pavučiny.

„Čo teraz? Čo teraz?!“ zvolala Poppy.

„Na stole leží zvitok papiera,“ poznamenala Molly. Tá je z nás
vždy najpokojnejšia a najrozumnejšia.

Všetky sme sa rozbehli k stolu.

Komukoľvek, kto nájde tento list.

*Keď som sa s rodinou nastahoval do tohto domu, plánovali sme ho
zrekonštruovať a urobiť si z neho domov, v ktorom by sme spolu
bývali už navždy. Zakrátko sme si však všimli, že s domom čosi nie je
v poriadku. V noci sme sa budili na zvláštne zvuky, na čiesi kroky,
vrzgot dlážky, desivú melódiu, ktorá akoby vychádzala z hracej skrinky,
na tichý detský smiech alebo plač. Keď sme začali pátrať, čo sa v dome
asi mohlo stať, dozvedeli sme sa, že sa povráva, že dom posadla prekliata
bábika, ktorá pripravila o život rodinu, bývajúcu tu pred štyridsiatimi
rokmi.*

*Moja žena sa chcela okamžite odsťahovať. Strašne sa bála a okrem nej
sa báli aj naše dve deti, Laurence a Polly. No ja som tvrdohlavo veril,
že reči o dome sú smiešne výmysly a že si z nás pravdepodobne len
strielajú miestne decká.*

*V jedno ráno sme zišli na prízemie na raňajky a na jedálenskom stole
sme našli vyrytý nápis „ODÍDŤE, KÝM NIJE JE NESKORO!“
a vedľa neho obrázok lebký.*

*Na druhý deň som sa v dome zobudil sám. Žena s deťmi v noci
ušla a už sa nechcela vrátiť. Pokúsil som sa dom predať, ale nikto
v ňom nechcel bývať. A tak sa sem deň čo deň vraciam
a hľadám bábiku v nádeji, že dom oslobodím spod pekelných
kliatby.*

*Pomôžete mi? Potrebujem tú prekliatu bábiku nájsť a znovu sa
stretnúť so svojou rodinou!*

So zúfalstvom

Ronnie Reynolds